

Alkas.lt

Alkas.lt yra 100 nuošimčių visuomeniniais ir savanoriškais pagrindais sukurtas ir nuolat atnaujinamas internetinis dienraštis

alkas.lt Printed on 2024 12 09

D. Razauskas. Kaip kvailutis rengiasi ginti tėvynę

May 12, 2018

Kategorijos: Lietuvos kelias, Nuomonių ratas, Politika ir ekonomika, Visi įrašai, Visuomenė

Žymos: atominė bomba, Atominė elektrinė, Dainius Razauskas, gynyba, kvailutis, lenkiški vietovardžiai, Lietuva, pasaka, priešas, tautinė mažuma, Tėvynė

Dainius Razauskas | Alkas.lt, J. Vaiškūno nuotr.

Yra tokia lietuvių pasaka, kurią ir šiaip verta dažniau prisiminti. Ji vadinasi „Kvailutis“:

Vieną kartą tėvas turėjo sūnelį, jį visi kvailučiu vadino. Išleido vieną dieną tėvas kvailutį pas senelę. Jam sugrįžus, klausia:

- Kvailuti, ką tau davė senelė?*
- Ką gi duos? Adatėlę man davė!*
- Kur dėjai adatėlę?*
- Važiavo žmonės keliu su vežimu šieno, įsikišau į tą šieną adatėlę, ieškojau paskui ir niekaip neradau.*
- Matai, sūneli, – tarė tėvas: adatėlę reikėjo įsisegti į kepurę, būtų nepražuvusi.*
- Gerai, tėveli, kitą sykį žinosiu.*

Kitą dieną vėl siunčia tėvas sūnų pas senelę. Kai parėjo, tėvas ir klausia:

- *Kvailuti, ką tau davė senelė?*
- *Ką gi duos? Šuniuką man davė!*
- *Kur dėjai tą šuniuką?*
- *Kaip liepei, taip ir padariau: įsidėjau į kepurę, ir nutroško.*
- *Matai, sūneli, – tarė tėvas: – šuniukas reikėjo prisirišt diržiuku ir vedantis šaukti: ciu ciu ciu! Ciu ciu ciu!*
- *Gerai, tėveli, kitą sykį žinosiu.*

Ir vėl nuėjo sūnus pas senelę. Kai parėjo, tėvas jį klausia:

- *Kvailuti, ką tau davė senelė?*
- *Ką gi duos? Lašinių davė!*
- *Kur dėjai lašinius?*
- *Kaip liepei, taip ir padariau: prisirišau diržiuku ir vilkau šaukdamas: ciu ciu ciu! Ciu ciu ciu! Pajuto sodžiaus šunys, atlėkė visas būrys, apipuolė ir surijo mano lašinius.*
- *Matai, vaikeli, – terė tėvas: – lašiniai reikėjo supjaustyti, supjausčius susidėti į kokį maišelį, užsimesti ant kukšteros, ir būtum gražiai parsinešęs.*
- *Gerai, tėveli, kitą sykį žinosiu.*

Vėl siučia tėvas sūnų pas senelę, o kai sugrįžo, klausia:

- *Kvailuti, ką tau davė senelė?*
- *Ką gi duos? Veršelj man davė!*
- *Kur dėjai tą veršelj?*
- *O padariau, kaip liepei: galvą nupjoviau, visą supjausčiau, susipjaustęs viską susidėjau į maišelį ir parsinešiau.*
- *Matai, sūneli, veršelis reikėjo prisiriškti prie sietuko, parsivesti į galvidę ir šienų, dobilėliais pašerti.*
- *Gerai, tėveli, jau kitą sykį tikrai žinosiu.*

Eina vėl sūnus pas senelę. Kai sugrįžo, tėvas klausia:

- *Kvailuti, ką tau davė senelė?*
- *Ką duos? Katriukę su manimi parsiantė!*
- *O kur Katriukė?*
- *O padariau, kaip liepei: prisirišau ir parsivedžiau, parsivedęs nuvedžiau į galvidę ir šienų, dobilėliais pašeriau. Visa kaip įsakyta padariau!*

Tėvas labai supyko ir smarkiai išbarė kvailutį. Katriukę parsivedė į trobą ir duona su medumi pavaišino.

Tėvas savo kvailučio dabar niekadoms neleidžia viešėti pas senelę.

Pasaka įdomi ir pamokanti ne vienu atžvilgiu, bet dabar ją prisiminiau vis girdėdamas apie „pilietinį pasipriešinimą“ ir pasirengimą ginti tėvynę nuo priešų.

Gynyba, suprantama, priklauso nuo puolimo pobūdžio. Jeigu priešas grasina bombarduoti iš lėktuvų, reikia priešlėktuvinės gynybos, jeigu apšaudyti iš raketų, – priešraketinės, ir panašiai. Kvailutis pamatė, kad prieš kaimyną priešas panaudojo „žaliuosius žmogeliukus“, ir uoliai ėmė rengtis gynybai nuo „žaliųjų žmogeliukų“.

Bet priešas nepažadėjo iš anksto perspėti, kaip jis ketina pulti! Priešingai, veikiausiai jis kaip tik mėgins elgtis nenuspėjamai, netikėtai. Todėl vertėtų apsidairyti ir pagalvoti, kur galėtų slypėti didžiausia netikėta grėsmė.

Tiesą sakant, toli dairytis nereikia, ir netikėtumas anoks! Jau nebe pirmi metai vidury baltos dienos prie pat Lietuvos sostinės Vilniaus, ant pat Neries – svarbiausios Lietuvos vandens arterijos, veriančios Vilnių ir Kauną, o toliau dar ir Klaipėdą, – statoma atominė bomba pašaiptu „atominės elektrinės“ pavadinimu.

Todėl nei juoktis negali, nei verkt, kai kvailutis ima svarstyti, ar jam pirkti tos „elektrinės“ gaminamą elektrą, ar treptelėti kojele ir nepirkti. O, jeigu ji dar ir elektrą gamins, tai jai nebus lygių! Arba kai kvailutis imasi tikrinti tos statybos kokybę ir priekaištauti statytojui dėl aplaidumo bei gedimų. Mielas kvailuti, ji negali negesti – ji juk ir statoma, kad „sugestų“! Todėl šįsyk „žaliųjų žmogeliukų“ nebus – bus žaliai švytintis vanduo per Vilnių ir Kauną, o gal dar ir Klaipėdą.

Kaip gintis? Rengtis visuotinei evakuacijai? Ką gi, trečdalis Lietuvos jau apdairiai evakuota, ne taip jau daug ir beliko...

Aha, tada reikia susirasti stiprų „sajungininką“, „strateginį partnerį“, ir kas dar liko, skubiai atiduoti jam. Jeigu priešas dabar meška, tai apgins vilkas! Tik reikia kuo greičiau sulįsti jam į nasrus, ir tada būsime saugūs. Vilkui nė pulti nereikės, paprašysime tik, kad plačiai išsižiotų, ir patys sulįsime, paslaugiai šypsodamiesi, dėkodami ir atsiprašinėdami, kad andai bandėme ištrūkti.

Patys padarysime visus nurodytus „namų darbus“, „išspręsimė“ vieną kitą likusią „problema“, ir viskas. Nedaug ir betrūksta: sienų juk nėra, „tautinė mažuma“ jau iš esmės šeiminkauja, mūsų vietovardžiai jau rašomi svetima kalba. Konstitucija ir įstatymai? Na, nebūkime smulkmeniškai, žiūrėkime strategiškai... Darome viską, kad svetima kalba rašytume ir asmenvardžius. Per ilgai užtruko? Nuolankiai atsiprašome! Bet užtat pašalinome savo niekingą lietuvišką televiziją ir paleidome pavyzdinę vakarietišką jūsiškę! „Visa kaip įsakyta padariau!“ Nepykite, duokite dar šiek tiek laiko, mes darome viską, kad šita „problema“, vardu Lietuva, būtų kuo greičiau „išspręsta“!

Išties, kaip gudru: jei liausiuosi buvęs savimi, ir manęs nebebus, tai man niekas nebegrės, ir pagaliau tikrai būsiu saugus!

Sprendimas stebina paprastumu ir išmintimi: norint galutinai apsiginti, reikia iš anksto išnykti! O jei dar gali pasirinkti, kieno naudai, tai išvis rojus!

Mes, kurie skaitome šią pasaką ir mėginame iš jos pasimokyti, įsidėmėkime: štai kaip iš *tikrųjų* mūsų kvailutis rengiasi ginti tėvynę!

Ko tad mums iš šios pasakos žūtbūt pasimokius? Raktas yra paskutiniai kvailučio pasakyti žodžiai: „Visa kaip įsakyta padariau!“ Juose net justis savotiškas įsiūtis, slaptas pyktis ant tėvo: „Ach taip? Tu man vis nurodinėsi, vis

aiškinsi? Gerai, tada aš tavęs taip klausysiu, taip klausysiu, kad...“ Už tėvo nugaros saugu: ir ką pagiežti turi, ir pateisinamą priežastį nebūti savimi.

Mielas kvailuti, tu jau didelis, ir nebėra ant ko pykti. Nebe laikas keršyti tėveliui savo gyvenimo sąskaita. Štai tau paskutinis nurodymas: nebeklausk nurodymų! Atsimerk ir žiūrėk tikrovei į akis, kad ir kokia ji būtų, kad ir kaip atrodytų. Gyvenk savo galva ir savo širdimi, nebenusigręžk nuo jos, nebeišduok jos jokia dingstimi.

Būk savimi ir niekam nesilenk, ir nieko nebijok! Štai vienintelis būdas apsiginti ir apginti Tėvynę.